

GALAMB JÁNOS

ABBÁZIAI CSOKOR

MAGÁNYOS NŐ A SZIKLÁN

Tudom.
Újonc vagy itt.

Felváltottad Boldogasszonyt:
Máriát.
Alakod karcsú és bronz.

Kezeden sirály.
Mintha odaszállt volna.

Olyan vagy, mint egy kislány,
ki durcás, és most hátat fordít.

Dacolj csak,
gőgjével a nem létezőnek . . .

Mozdulj, te mozdulatlan,
a szemed mutasd meg nekem.

Én, a költő,
a tengernél is több vagyok.

Hát nem érted?!

A tengert nézed? Hova látsz?
Mít fürkészel a habokban?!

Oly fontos neked
a láthatár?!

Bronzkezedből az a bronzmadár
egy nap úgy is kirepül.

S ott maradsz egyedül:
magányos nő a sziklán.

CSONKA ITT MINDEN SZÉPSÉG

Ólomszárnyon
lomhák a napok.

Hogyan is szálljon,
szegény idő?

Dühös vagyok:
levelet várok . . .

Nélküle oly csonka itt most
minden szépség.

*Színek tarka csokra,
ég és tenger kékség
sem vigasztal.*

*És nem szökik kalászba
a remény.*

*Zokogásból
gúnykacajba fordul a kedvem,
és a tenger belesápad.*

MINT GÖRCSEBE RÁNDULT FÁJDALOM

*Partjaid előtt a sziklák
úgy fetrengenek,
mint görcsbe rándult fájdalom.*

*Ilyen göcsörtössé merevülnek a fügefák,
ha lehull róluk a levél.*

*Mozzatos vén köveid között oly fürge a rák,
miní este fejünk fölött a denevér.*

*Ó, sziklák, ha volna erőm,
kötőbjeiteket fel a partra hordanám.*

*S ha igaz, hogy minden sziklakő egy-egy néma dalnok,
cincogó zenészek nélkül is harsogna itt a muzsika.*

SIRÁLYOK

*Ékes sirályok raja
gubbaszt a tengeri cölöpökön,
s oly ritkán röpül.*

*Sziklán is pihen sirálycsafád.
Nagy madarak
és sok-sok apró.*

Megcirógatnám őket, de messze
[vannak.
Csak mosolyom küldhetem nekik,
s szívem derűjét.

Istenem, övék ez a tenger, minden,
[minden,
a színek, a fények,
a víz, a város!

Soha meg nem álmódott álom
élő szobra
mindegyikük.

MICSODA BAMBUSZOK

Napnak aranyával, holdnak ezüst-
[jével
szelid völgyedből
a hegyre csalnál fel.

Hej, erőm hogyha volna . . .

Nem bicikliút ám az Učka-hegy,
de az lőcicibe vivő lépcső sem.

Lehet, hogy ami most ott fenn van,
lejön egyszer a partra.

Mert,
lám,

Sežanából a cédrus is idesétált.
Šumadijából meg a tölgyfa.

A fenyők eljöttek utánam
Bohinjból.

S lám, Crikvenicából az ismerős
[fák
szintén megérkeztek.

Ó, mennyi, mennyi bambusz,
és micsoda bambuszok!

De lónak nyoma sincs itt.
Nyerítés sem hallik.

Sőrénye sem lobog táltos paripá-
[nak.

LASSÚ LÉPTEKKEL

A tenger, csak a tenger örök,
akár a sírkő
romtemetőben.

Nézd, még rózsaszínű a nap.
Narancsszín a felhő.
Vérpiros a távol.

Ideje búcsúznom

a részegítő
fénytől.

Lassú léptekkel elmegyek innen,
szép Grácia,
rám pazarolt kincseiddel.

Ó, te bölcsesség, szépség,
köszönök neked mindent, mindent.